

Denne bog har lix 18.

DE NYE HELTE 1: VERDENS DÅRLIGSTE HELTE

Tekst © 2022 Salina Schjødt Larsen
og Forlaget Alvilda, København

Illustrationer © 2022 Bodil Bang Heinemeier og Forlaget Alvilda, København

Bogen er sat med Times New Roman hos Kat·Art

1. udgave, 1. oplag

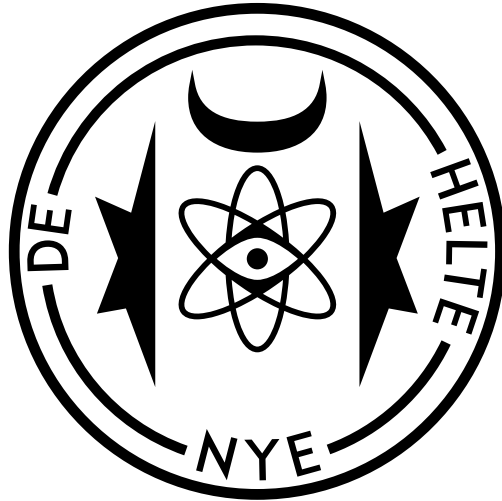
Trykt 2022 i Slovenien

ISBN 978-87-415-2041-4

www.skrivekrampe.dk

www.alvilda.dk

Salina Schjødt Larsen

**1 · VERDENS
DÅRLIGSTE HELTE**

Illustreret af
Bodil Bang Heinemeier

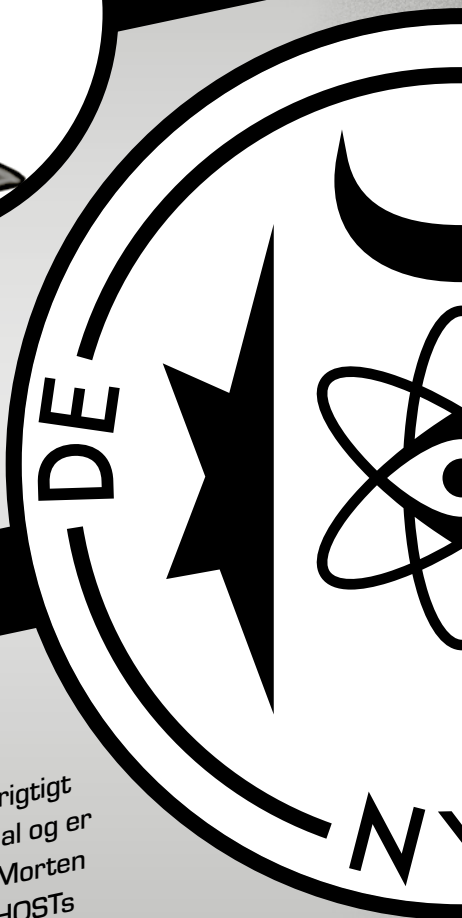
PSYCH

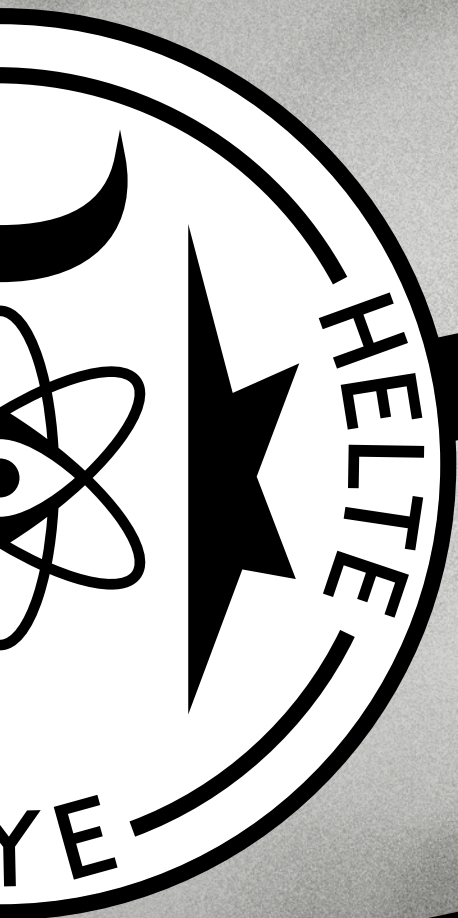
- er det nyeste medlem af De nye helte. Han har evnen til at læse folks følelser og skrue op og ned for dem.

STÅL

- hedder rigtigt Maria Staal og er datter af Morten Staal - GHOSTs værste fjende. Hun er lige så klog som sin far og vil rense sit navn ved hjælp af hans teknologi.

TEMPUS

- er også kendt som Drengen fra fremtiden. Han kan teleportere sig selv og andre fra et sted til et andet på et øjeblik.

Sammen er de De nye helte
- superheltegruppen, der er samlet af den danske regering for at bekæmpe de mange superskurke, der truer verden.

Mit navn er Ehsan. Jeg er også superhelten Psych. Jeg har evnen til at påvirke folks følelser, hvis jeg er tæt nok på dem.

Jeg opdagede det, da nogle idioter fra min klasse ville tæve mig. På få sekunder måtte de lægge sig grædende ned på græsset. Jeg havde ikke gjort noget. Intet ud over at tænke det.

Min mor og far var først bange for, hvad det kom til at betyde. Det var der rigtig mange, der var, og min klasse turde ikke gå i skole, hvis jeg også var der, på grund af mine evner. Men så blev vi kontaktet af en ny afdeling under staten, der hedder POWER. De havde gang i et initiativ: De nye helte, som skulle være Skjold, GHOST, Medusa, Blitz og Nordlys' arvtagere.

De ville have mig med på teamet.

Jeg skulle være en superhelt og redde Danmark. Hvem kan sige nej til det?

FARVEL TIL MIT GAMLE LIV

”Og du er helt sikker på, at det er det her, du vil?”
spørger mor. Hun sidder på passagersædet ved siden af
far.

Jeg sidder på bagsædet.

Hun er nervøs. Selvfølgelig er hun det. Nervøs for,
hvilken betydning mine kræfter vil få, og hvordan det her
vil påvirke mit liv. Hun ville ønske, at jeg bare var et helt
almindeligt barn.

Far er stolt. Sådan som far altid er. Hans dreng – en
superhelt i Danmark! Han har allerede givet mig sin
brandtale, mens mor ikke hørte det: Nu skal jeg vise dem,
hvad vi er gjort af!

Men mor er nervøs, fordi jeg vil sætte mit liv på spil.
Du er alt for ung, Ehsan, har hun sagt flere gange, siden
POWER gav mig tilbuddet om at blive superhelt i deres
team.

POWER er den organisation, der styrer De nye helte. Det hele køres gennem staten. Så vidt jeg har forstået, skyldes det et opgør mellem den og de første helte.

Staten blev træt af, at den ikke kunne stille heltene til regnskab for deres handlinger. At de bare kunne smadre byen og skride fra regningen.

Nu arbejder Skjold og Nordlys for staten, og det samme gør De nye helte, som bliver mit team.

”Det er det her, jeg vil,” svarer jeg, men nok lidt for sent. Stilheden har allerede bestyrket mors tvivl.

Ikke at alternativet er så fantastisk. Jeg ville få en fodlænke på og altid være under opsyn på grund af mine kræfter. Så kan man lige så godt være en del af De nye helte. Begge dele er frihed under overvågning.

”Det skal nok gå, mor. Jeg kan bruge mine kræfter til gode ting.” Jeg smiler til mor, og hun smiler tilbage. ”Det er også rigtigt,” siger hun stolt. ”Jeg er så glad på dine vegne. Er du ikke glad, Mohammad?”

Jeg ser på far. Hans ansigt er helt stift. ”Du skal ikke bruge dine evner på mor, Ehsan.”

Han opdagede det. Jeg skruer ned for hendes begejstring. ”Undskyld. Jeg ville bare ikke have, at hun skal være bekymret.”

Fars ansigt bløder op. ”Vi har talt om det, Ehsan. Du

kan blive den sejeste superhelt. Det er godt, at du gerne vil hjælpe folk med dine evner ...”

”Men det betyder også, at jeg ikke må bruge dem til at få min vilje med,” siger jeg og gentager hans ord.

Jeg ved godt, at han har ret. Mine evner er magtfulde, men også farlige. De kan få folk til at føle ting, de ellers aldrig ville. Og få dem til at handle på de følelser.

Og så er grænsen mellem helt og skurk lige pludselig meget uklar ...

”Det er derfor, jeg har brug for at være en del af De nye helte,” siger jeg. ”Så de kan lære mig at leve op til det ansvar.”

”Bare husk på, at en smart dragt og nogle evner ikke gør én til superhelt,” siger far. ”Heltemod sidder herinde.” Han vender sig i sædet og prikker mig på brystet med fingeren.

”Du har så meget potentiale, Ehsan. Mor og jeg støtter dig.” Han låser sin sikkerhedssele op og stiger ud af bilen. Mor og jeg gør det samme. ”Men du skal ikke tro, at du skal ændre NOGET i dig selv. Du er en god dreng, og det vil du altid være. Forstår du?”

Jeg nikker.

Også selvom jeg ikke er helt sikker på, at jeg er enig.

Han har ret i, at mine evner kræver ansvar. Men kan jeg bære det ansvar helt alene? Hvad, hvis jeg fucker op?

”Ehsan?” siger en kvinde i et gråt jakkesæt. Hun har firkantede briller på og en skarp pagefrisure. ”Mit navn er Ulla Schwartz. Jeg er din kontaktperson fra POWER.”

”Hej,” siger jeg. Så vender jeg mig mod mor og far, og vi krammer og siger farvel.

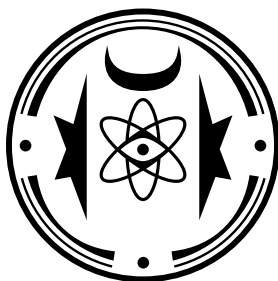
”Du ringer hjem!” siger mor. ”Du ringer og fortæller os, at du er okay. Og hvis der er det mindste ... Du må ikke dø ligesom ham Skifting.”

Men Skifting døde i en krig. Siden har De nye helte stoppet flere skurke uden problemer. I hvert fald en to-tre stykker.

”Jeg skal nok klare mig, mor.” Jeg krammer hende ekstra hårdt. Så vender jeg mig mod Ulla. ”Jeg er klar.”

Vi går gennem den store dør ind i højhuset, hvis øverste etager er De nye heltes hovedkvarter.

Ulla smiler stolt. ”Så lad os sige goddag til din nye familie.”

EN ERSTATNING

”Er du klar?” spørger Ulla.

Jeg nikker. Selvfølgelig er jeg klar. Det er det her, jeg har drømt om, siden jeg fik mine kræfter. At være en superhelt. Ligesom GHOST og de andre.

”Godt,” siger Ulla og åbner døren for os. ”De kan godt være lidt ... Du skal ikke lade dem skræmme dig væk.”

Ordene slår luften ud af mig. Lade dem skræmme mig væk? Hvorfor skulle jeg blive skræmt væk? Jeg skal lige til at spørge, men så fører Ulla mig ind i en stor stue. I sofaen sidder en pige med sort hår i jeans og T-shirt. I den anden ende sidder en dreng let svævende i skrædderstilling. Han er skaldet og iklædt sin uniform. En sort og blå dragt med en todelt stjerne på.

Efter hvad jeg har hørt, er han fra fremtiden. Det er derfor, han ikke har et rigtigt navn. Han er offer for et

grusomt eksperiment, og nu bruger han sine kræfter på at hjælpe andre.

”Må jeg præsentere dig for Maria Staal, superhelten STÅL, og Tempus, drengen fra fremtiden.” Ulla tager fjernbetjeningen og slukker for tv’ets lyd. ”Helte, lad mig præsentere jer for jeres nyeste medlem ...”

Jeg hæver hånden og vinker. ”Hej, jeg hedder ...”

”Psych, vi ved det,” afbryder Maria mig koldt.

”... Ehsan,” mumler jeg og synker en klump. Nu forstår jeg, hvad Ulla mener.

”Maria, Tempus,” sukker Ulla. ”Lov mig, at I tager godt imod ham. Han er ny, og I kan ikke klare alt kun I to.” Så ser hun på mig. ”Hold ud. De skal nok tåle med tiden.” Hun giver mig et klem på skulderen og forlader stuen. Hun efterlader mig med Tempus og Maria, de to helte, der sammen med Skifting var med til at redde os fra rumvæsner. Skifting, som døde under kampen.

”Skal du bare stå der?” vrænger Maria.

”Nej, jeg ...” siger jeg. Så finder jeg en stol og sætter mig hen til dem. ”Så, øh ... Hvad ser vi?”

”Et eller andet reality-program,” mumler Tempus. ”Det er det eneste, de sender, i den her tid.”

”Er det rigtigt, at du er fra fremtiden?” ryger det ud af mig.

Maria himler med øjnene, som om det er det dumme, man kunne spørge om.

Tempus nikker. ”Ja, jeg er fra *en* fremtid, men ikke nødvendigvis jeres. Der er mange.”

”Okay,” siger jeg, selvom jeg ikke helt forstår det.

Maria ser på min rygsæk, der stadig står henne ved døren. ”Dit værelse er derhenne. Du kan ikke bare stille dine ting, hvor du vil.”

”Nej, selvfølgelig ikke, jeg ...” mumler jeg. Jeg hader, at hun får mig til at føle mig helt vildt genert og dum. Hvorfor nu det?

Jeg har lyst til at ændre på hendes følelser, men husker fars ord. Hvis jeg vil være en helt, må jeg ikke bruge mine evner til at gøre tingene lettere for mig selv.

”Prøv nu at slappe af, Maria,” siger Tempus så. ”Ehsan skal også være her, han er med i gruppen nu.”

Maria bliver stille et kort øjeblik. Så nikker hun mod plakatrøret, der stikker ud af min taske. ”Hvem er på plakaten?”

”GHOST,” svarer jeg glad. ”Fra De unge helte. Han er virkelig sej.”

”Han fik smidt min far i fængsel,” svarer hun. Og jeg føler igen, at jeg gik direkte i en fælde.

”Hvad er dit problem?” spørger jeg og kan mærke, at jeg bliver lidt sur nu. ”Jeg er lige kommet ind ad døren, og du har allerede kritiseret alt, hvad jeg gør.”

”Fordi du tror, du er helt, bare fordi staten har hentet dig. Sådan fungerer det ikke. Du skal gøre dig fortjent til det!” Hun rejser sig og går hen mod værelsesgangen. På vejen giver hun mig et stød med skulderen, så jeg er lige ved at falde ned af stolen.

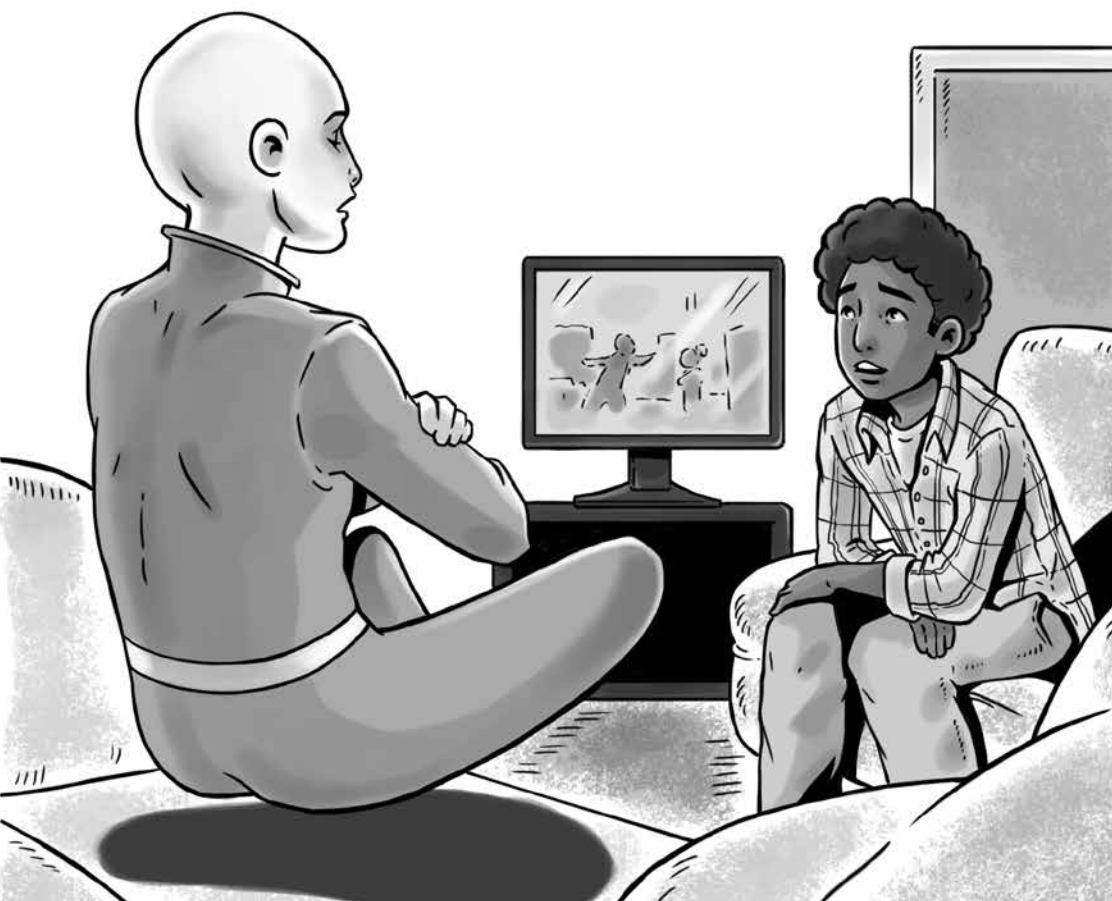
”Hey!”

Hun ser koldt på mig. ”Du vil aldrig kunne erstatte Skifting. Bare så du ved det.”

Jeg bliver siddende og stirrer vredt på tv’et. De mange deltagere i det program, vi sidder og ser, bliver ved med at snakke om, hvem der er allieret med hvem. De *har* i det mindste allierede. Jeg føler mig som en gæst, der overhovedet ikke er velkommen.

”Ved du, hvad det er, der foregår her?” spørger jeg Tempus. Han svæver stadig ti centimeter over sofaen i skrædderstilling.

Han fjerner ikke sit blik fra tv'et. Men det virker ikke, som om hen rent faktisk ser, hvad der foregår på skærmen. ”Hun er i sorg. Hun og Skifting ... de havde et ret nært forhold. Og jeg er måske ikke den letteste at tale om den slags med.”

Jeg trækker på skuldrene. Det kan han for så vidt have ret i. ”Jeg er da også ked af, at Skifting ... døde. Men det er jo ikke min skyld.”

”Nej, og det tror jeg heller ikke, hun mener,” siger Tempus på sin monotone måde. ”Men hans død fik hende nok til at indse nogle ting ...”

”Hvad mener du?” spørger jeg.

Tempus får et kort øjeblik noget, der kunne minde om et følelsesudtryk i øjnene. ”At vi alle er dødelige. Hun havde nok troet, at vi var udødelige, da vi gik i kamp mod rumvæsnerne. Vi troede bare, vi var ligesom De unge helte, som vi hele tiden så på YouTube. Selv GHOST vendte jo tilbage fra de døde.”

”Men ikke Skifting ...” mumler jeg.

Tempus ryster på hovedet. ”Han ofrede sig selv for at redde os andre. Og det tog hårdt på hende.”

”Og hvad var det, hun sagde om GHOST og sin far?”

”Hendes far ...” svarer Tempus. ”Hendes far er Morten Staal ...”

Jeg er lige ved at falde ned af stolen, da han siger det.
”Hvad? Det er jo ham opfinderen, der arbejdede for
PYRE?”

”Han er også hendes far ...” svarer Tempus.

”Men så blev hun selv superhelt?” siger jeg og føler,
at jeg borer i ting, jeg ikke burde bore i. Ting, som Maria
nok gerne vil holde for sig selv. Alligevel kan jeg ikke
lade være.

”Jeg vil rense min fars navn,” siger en stemme bag os.
Vi vender os og ser Maria stå i gangen og se vredt på os.

”Han var ikke ond, som folk siger. Han blev holdt for nar af PYRE, og jeg vil vise, at hans opfindelser kan bruges til gode ting.”

”Det giver mening,” siger jeg. ”Og sejt, at du gør det.” Hun kommer til at smile, men fortryder det straks og smækker døren igen.

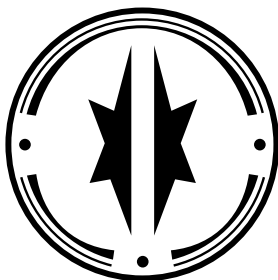
Tempus vender sig mod tv’et. ”Livet som superhelt er nok ikke så glamourøst, som I er blevet lovet.”

”Og det ved du, fordi du er fra fremtiden?” spørger jeg.

”*En* fremtid,” siger han. ”Intet er sikkert.”

”Det bliver du ved med at sige. Men hvorfor er det så vigtigt? At der er flere fremtider?”

”Fordi superhelte er skyld i jordens undergang i min fremtid.”

ALARMEN LYDER

Jeg står på mit nye værelse med min rygsæk. Min store kuffert står der allerede. Den blev sendt hertil for et par dage siden. Jeg vælter den ned på gulvet ved siden af min seng og lægger mobilen på sengebordet. Jeg har lyst til at ringe hjem. Sige til far, at han skal hente mig igen. At jeg aldrig bliver en af De nye helte. At de bare skal give mig den skide fodlænke på og overvåge mig. Det er klart bedre end det her!

Men jeg kan ikke få mig selv til det. For jeg sagde, at det var det her, jeg ville. Og det er det! Jeg *vil* have det til at fungere. STÅL skal nok se, at jeg kan mit kram, at jeg kan blive en rigtig superhelt!

På sengen ligger den dragt, POWER har designet til mig. Den er rød og gul og har hårde linjer.

Superhelten Psych. Det bliver så fedt at kunne bruge det navn rigtigt. At vise alle, at jeg er sej, selvom jeg ikke

er stærk på samme måde, som de andre helte er, eller kan gå gennem vægge.

Jeg kan kun påvirke folks følelser. Jeg ved stadig ikke helt, hvordan jeg skal bruge det i en kampsituation, men jeg skal nok lære det!

Jeg sukker og rejser mig. Så hiver jeg plakaten op af min rygsæk og ruller den ud. Det er GHOST, der er på den. Eller en skuespiller i en dragt, der ligner GHOSTs. GHOST stillede ikke op til fotografering, så de valgte bare at klæde én ud som ham. Det er heller ikke den rigtige Medusa, der er på plakaterne med De unge helte. Hun står altid lidt med ryggen til, så man ikke kan se, at det ikke er hende. Kun Skjold og Nordlys er ægte. Det er der bare ikke mange, der ved.

Jeg finder nogle tegnestifter og hænger plakaten op over sengegærdet. Jeg er ligeglad med, hvad STÅL siger, GHOST er sej. Han er en helt.

Så begynder jeg at pakke mine andre ting ud. Jeg hænger tøj på plads, lægger min computer på skrivebordet og stiller rammen med billedet af mor, far og mig på bordet ved siden af computeren. Jeg savner dem allerede.

Men nu er jeg her. Jeg er en af De nye helte. Og, ja, hvor ville det hele være meget lettere, hvis de bare prøvede lidt at lukke mig ind i gruppen. Vise mig vejen.

Tempus afviser mig ikke, som Maria gør, men han virker bare hele tiden så fjern.

Forhåbentlig kommer det, når vi skal træne. Så kan vi komme tættere på hinanden. Det må være ligesom i sport. Når man træner sammen, bliver man et team.

Det lyder ret fornuftigt, hvis jeg selv skal sige det. Så det vil jeg vente på.

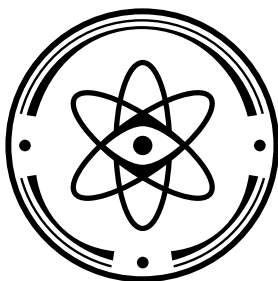
En alarm lyder på mit værelse. En høj, lang tone, efterfulgt af tre korte. Så igen. ”Hvad i ...”

Jeg åbner døren til gangen. ”Hvad sker der?”

”Vi har en mission,” siger STÅL. Hun er allerede i færd med at tage sin grå metaldragt på. Den får hende til at ligne en blanding af en samurai og en robot. ”Kom i tøjet, Psych.”

”Jamen jeg har aldrig ...” siger jeg og ser på Tempus, der allerede står klar.

”Det er skurkene ret ligeglade med,” siger STÅL med et smil, jeg ikke kan greje. ”Det er nu, du skal vise, hvad du kan. Hvis du da kan noget, følelsedreng.”

MISSION UPDATE

Jeg sidder iført min dragt i en stor varevogn, der er på vej mod angrebsstedet. Tempus sidder over for mig og stirrer på mig. STÅL flyver over os.

Jeg klør mig ved øret. Vi har alle øresnegle med mikrofon på, så vi kan holde kontakt med hinanden i kampens hede.

”Du er nervøs,” siger Tempus på sin tørt konstaterende facon.

Jeg nikker. ”Ja. Jeg havde ikke lige regnet med at blive kastet ud i det så hurtigt. Jeg troede, der var træning, og ...”

”Det var det samme med vores første kamp. Dengang rumvæsnerne angreb.” Han fortrækker ikke en mine, mens han siger det. ”Vi havde kendt hinanden i et par uger, men det var slet ikke nok til at vide, hvordan man er superhelt ...”

Det var det slag, deres gamle medlem Skifting døde i.
”Ingen dør i dag,” siger jeg og prøver at lyde selvsikker.

”Der er ingen optegnelser om vores superheltegruppe i fremtiden, så jeg ved det ikke.”

Hvorfor siger han sådan noget? Jeg sidder med store øjne og ved ikke, hvad jeg skal svare. Han har faktisk lige sagt til mig, at det er uvist, om vi overhovedet har en chance.

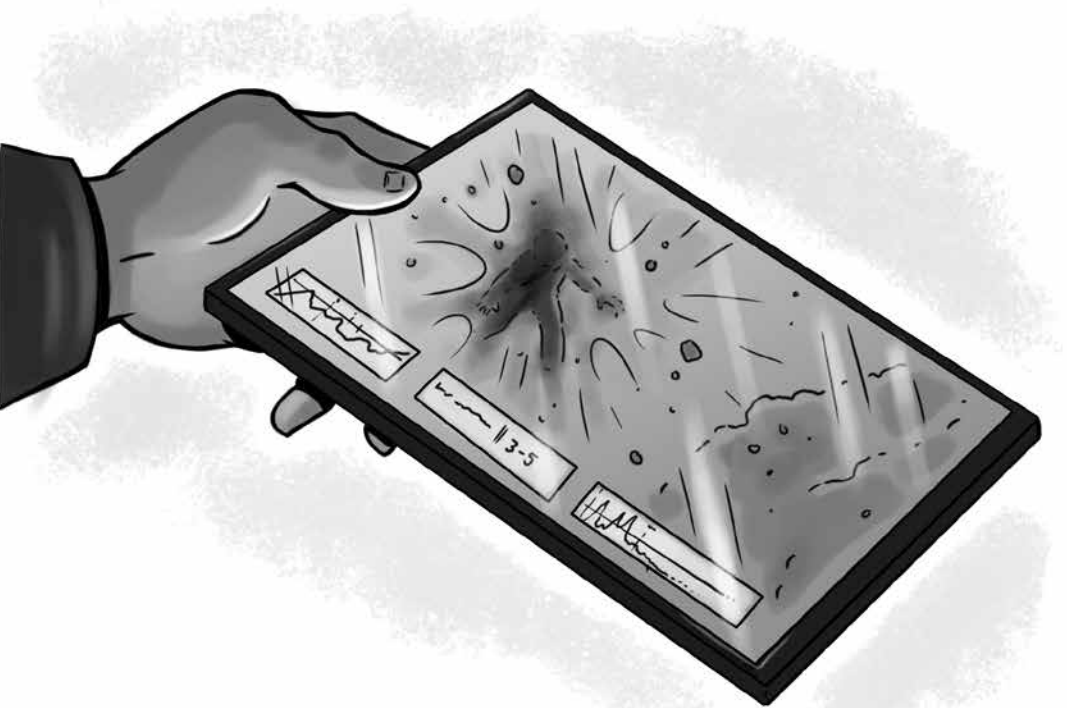
”Måske du skulle tie stille, inden du helt dræber drengens kampgejst, Tempus,” siger Ulla i vores øresnegl. Hun sidder på et kontor og holder øje med begivenhederne derfra. ”I har en iPad ved siden af jer. På den kan I tjekke situationen.”

Jeg tager den lille skærm op og tænder den. Tempus gør det samme. Den viser livebilleder fra midtbyen.

En eller anden freak i sort læder og metalhjelme står og truer alt og alle. Flere bygninger omkring ham er smadrede.

Der står et stort ”I” på skærmen. Jeg trykker på det, og en boks med en masse informationer åbner sig. Han kalder sig selv Nihilion – Udsletteren. Han har ikke stillet nogen krav, men begyndte bare at smadre.

”Hvis du bladrer, kan du se, hvad de estimerer hans kræfter til at være,” bliver der så sagt i min øresnegl.

Det er STÅL igen.

Nihilions kræfter lader til at være biologiske. Det står der på skærmen. Det betyder, at de intet har med hans hjelm eller øvrige udrustning at gøre. Modsat Skjold, der jo har sine evner fra sit bælte.

Så står der en masse pointtal, som jeg ikke helt forstår: evnekompleksitet: 2, destruktionsgrad: 8, intelligens: 3-5.

”Hvad betyder pointene?” spørger jeg og ser op på Tempus.

Han når ikke at svare, før Maria er i øresneglen igen: ”Det er ret simpelt. ’Evnekompleksitet’ siger sig selv. Det

er kompleksiteten af hans evner. Din helt GHOST har for eksempel en kompleksitet på 7, fordi han kan gå gennem vægge, flyve, gøre sig usynlig, og han kan bruge sine evner til at fange folk i vægge og den slags.”

Jeg nikker, selvom hun ikke kan se det. GHOSTs evner er ret smarte. Ham her Nihilion er ikke så kompleks.

”’Destruktionsgrad’ er, hvor kraftige hans evner er, ham her er ret voldsom. Det maksimale er 10. Intelligens siger også sig selv. På en skala fra 1 til 10 ligger et normalt menneske på 4 eller 5. Så ham her er ikke ligefrem et geni.”

”Altså ikke en ond professor-type,” siger jeg med et grin.

”Det er ikke sjovt,” vrænger hun. ”Han er stadig farlig, Psych.”

Vognen drejer skarpt og standser. Tempus ser på mig. ”Vi er fremme.”

Vi rejser os, og jeg retter på dragtens krave en sidste gang. Om lidt åbner de døren, og så går det løs.

Jeg synker en klump.

Døren går op, og lyset udenfor strømmer os i møde. Jeg træder ud og ser mig omkring.

Over os er der en voldsom larm fra helikoptere. Det er

journalisterne, der allerede er i gang med at filme De nye heltes kamp.

Foran os på en bunke murbrokker står han: Nihilion. En ranglet skikkelse, der vender en åben håndflade mod en stor bygning, som med ét bliver til støv og murbrokker og styrter til jorden.

Så ser han os og rækker hånden ud mod vores vogn, der rustet og kolliderer som en rådden appelsin.

UDEN STRATEGI

Tempus lukker øjnene og knytter sine hænder. Han forsvinder med et glimt. Et øjeblik efter glimter det bag Nihilion, og Tempus dukker op der og giver ham et spark i ryggen.

”Wow,” hører jeg mig selv mumle.

Så kommer der en hel serie lysglimt. Det går så hurtigt, at man næsten ikke når at se ham forsvinde og dukke op igen. Det ser ud, som om der er flere af ham, som bevæger sig lynhurtigt. Han har hele tiden det samme følelseskolde, ligegyldige udtryk i øjnene. Som om det hele er lige meget. Som om det ikke betyder noget for ham.

Nihilion får et spark over benet og synker i knæ.

Tempus forsvinder i et sidste glimt og dukker så op foran ham. ”Nihilion, hvis du giver op nu, lover vi, at ...”

”Tempus!” hører jeg STÅL råbe i øresneglen. ”Han er

ikke nede endnu! Vi forhandler ikke med personer med en destruktionsgrad over 5!”

Tempus ser op mod himlen, hvor hun flyver rundt.

”STÅL, jeg ...”

Han når ikke at sige mere, før Nihilion igen er på benene og har grebet fat om hans kæbe.

”Mærk Udsletterens kraft!” råber Nihilion og ler skingert. Så ser jeg, hvordan Tempus’ hud langsomt bliver grå og rynket. Nej! Ikke det! Angsten eksploderer i min krop. Jeg er stivnet. Han er ved at slå Tempus ihjel!

Så kommer der en laserstråle fra himlen. Den rammer Nihilion lige i ryggen, og det giver Tempus lige præcis tid nok til at komme væk.

Han lander et kort stykke fra mig, og jeg skynder mig hen til ham. ”Er du ...”

”Jeg er okay,” svarer han. Hurtigt får han farven tilbage i kinderne igen, og rynkerne glatter sig ud. Nihilions

kræfter har åbenbart ikke permanent virkning på mennesker.

Jeg går ind og piller ved hans følelser. Gør ham glad. Glæde kan tit dræbe smerte. Han smiler et kort øjeblik.

Så ser vi begge på Nihilion. Han er travlt optaget af STÅL, der flyver rundt om ham.

Hendes dragt er en stor metaldragt, næsten som en samurais rustning. Den er udviklet af hendes far, har jeg fået at vide. Han var en superskurk, der kæmpede mod GHOST.

Nu har hun bygget den om og bruger den i det godes tjeneste.

Hun lander foran Nihilion og rækker armene frem. Lange sværd springer ud fra hænderne. Så begynder de at snurre som en motorsav.

Okay, hun er jo et omvandrende våbenarsenal. Hvad skal hun overhovedet bruge os andre til?

Hun slår ud efter Nihilion, og for første gang virker han faktisk skræmt.

Han træder væk og virker pludselig endnu mere koncentreret end før. Som om han følger hendes mindste bevægelse.

”Jeg tror, at hans intelligens er højere end 3-5,” siger jeg.

”Hvorfor siger du det?” spørger Tempus.

”Hans blik,” svarer jeg. ”Han følger hendes bevægelser, han prøver at regne hende ud ...”

”Stop, føledreng,” hører jeg STÅL sige i øresneglen. ”Han er ikke noget geni, bare en person med lidt for store kræfter, der gerne ville lege sej superskurk og nu får bølgebank.”

Nihilion går stadig baglæns, og STÅL ser sit snit og slår ud efter ham med sværdet.

Han undviger, og klingens rammer muren bag ham.

Han griner. Hans grin er arrogant. Selvsikkert. Han lægger en hånd på klingens flade side. Den begynder at gå i opløsning, og på få sekunder er den reduceret til en bunke metalstøv. Det samme sker for rustningen om STÅLs arm. Hendes panser er væk, så man kan se hendes

bare arm og hendes T-shirt. Nu er det hende, der går baglæns.

Nihilions blik gløder. Han går hen mod hende og os. For hvert skridt han tager, efterlader han et spor af aske. ”Jeg er Nihilion – Udsletteren, I kommer aldrig til at ...”

Resten af STÅLs rustning begynder at falde fra hinanden. Den drysser af hende som løse metalstumper. Nihilion bruger sine evner til at ødelægge den.

Snart er hun ukampdygtig, hvis vi ikke gør noget. Jeg ser på Tempus, der stadig kæmper for at komme på benene. Men han kan ikke. To helte er nede.

Shit. Så er det min tur.

STYR PÅ FØLELSERNE

Okay, Psych, du kan godt klare det her. POWER har udvalgt dig på grund af dine kræfter. Du er en af De nye helte, og nu skal du klare superskurken. Det er nu, du skal vise, hvad du dur til, siger jeg til mig selv for at få frygten på afstand. De andre blev også bare kastet ud i det. Jeg skal vise dem, at jeg kan klare det. At jeg er værdig til at være med på teamet.

Kom så!

Jeg tager mine første skridt hen mod Nihilion.

STÅL ser på mig, som om jeg er sindssyg, men udnytter også chancen for selv at komme væk.

”Ehsan, sørg for at evakuere de andre. Kom væk!” lyder Ullas stemme i øresneglen. ”Vi kan se jer på skærmen, og det her ser ud til at være langt over jeres evner. Vi har kontaktet en af de tunge drenge.”

”Jeg har styr på det,” siger jeg bare.

”Ehsan, det er ikke nu, du skal ... Vent på backup!”

Jeg hiver øresneglen ud af øret og går så tæt på Nihilion, at jeg kan mærke hans følelser.

”Hej, Nihilion,” siger jeg. Der er en masse vrede i ham. Det er det, han er helt opslugt af. Men der er også noget andet. Noget, jeg helt klart kan pille ved og forstørre. ”Jeg er kommet for at tale med dig. Der er ikke mange, der taler med dig, vel?”

Han blinker et par gange. Det plejer at være et sikkert tegn på, at mine kræfter virker. Det er sorg, jeg har fat i. Og ensomhed og frygt. Jeg ville ønske, jeg kunne få et klarere billede af, hvad det kommer af. Så ville det være lettere at tale om.

”Jeg kender det godt,” fortsætter jeg og tager et skridt mere frem mod ham. ”Jeg er selv ensom ret tit. Jeg har også særlige evner, ligesom du har, selvom de er meget anderledes end dine. Derfor er folk bange for mig. De skubber mig væk.”

Midt i al sorgen og vreden fornemmer jeg pludselig en lille gnist af glæde. Jeg skruer op for den. Ikke meget, men nok til, at han kan mærke det, uden at det bliver alt for tydeligt for ham, hvordan jeg påvirker ham.

”Det er ikke dit ønske at ødelægge alt det her,” siger jeg. Han sænker armene, og hans øjne gløder ikke længere af blindt had. ”Du skubber folk fra dig, så de ikke kan skubbe dig væk. Det nytter ikke noget. Slut dig til os. Vær en af de gode. Hos os kan du få venner.”

”Jeg forstår ikke ...” mumler han og ser på mig. ”Hvad er det, der foregår?” Han tager hjelmen af og ser sig omkring.

”Vi er bare to mennesker, der taler sammen,” siger jeg og skruer lidt mere op for glæden. ”Og måske endda kan blive venner. Du vil gerne have en ven, ikke?”

”Jo,” siger han så. Jeg har skruet ret højt op for glæden og langt ned for de andre følelser. Det er lidt snyd. Normalt indeholder mennesker et virvar af følelser. Når jeg gør det her, kommer alting til at virke meget enkelt. Det er ikke fair, men det virker.

”Godt,” siger jeg og rækker hånden frem. ”Kom. Så taler vi med mine venner og finder ud af det.”

Han rækker en hånd frem, og jeg trykker den.

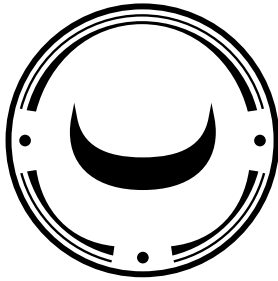
Så hører jeg et brag, og han skærer ansigt. Jeg ser hen over skulderen på ham. STÅL er kommet op at stå igen og har lige affyret en laserstråle fra sin armkanon.

”Nej!” råber jeg.

Men det er for sent. Nihilion vender sig vredt mod mig. Han indeholder igen et virvar af følelser, og vreden og hadet er de stærkeste af dem.

Han griber om min strube og klemmer til, og det føles, som om alt liv bliver suget ud af min krop på få sekunder. Som en ballon, der mister luften, rynker sig sammen og dør ...

ET SPLITTET HOLD

Jeg hører endnu et skud og falder om. Da jeg åbner øjnene, bliver jeg et kort øjeblik blændet af et lysglimt og ser ind i Tempus' ansigt. Han griber fat om mig, og så bliver alt igen hvidt et kort øjeblik.

Jeg sætter mig op, lidt væk fra kamppladsen, hvor vi er landet. ”Nej! Jeg havde ham jo!” siger jeg fortvivlet.

”Men hvor længe?” siger Tempus. ”Hvis ikke STÅL var kommet ...”

”Hun ødelagde det,” siger jeg vredt. ”Hvis hun havde holdt sig i ro ...”

Henne på kamppladsen flyver STÅL rundt på afstand af Nihilion, der bare smadrer og smadrer. Det her går slet ikke. Det er for sindssygt. Og jeg havde ham jo lige! Jeg kunne have fået ham til at overgive sig.

”En anden gang må du ikke tage din øresnegl ud,” siger Tempus og rækker mig en ny. ”Vi skal kunne

modtage ordrer hele tiden. Ledelsen kan ikke lide at miste kontrollen.”

Jeg stikker den nye øresnegl ind i øret. Det er simpelthen for åndssvagt. GHOST løb ikke rundt med øresnegle i øret. Han klarede bare ærterne. Ligesom de andre unge helte gjorde. Jeg rejser mig og sparker til nogle murbrokker. Hvis STÅL ikke havde blandet sig, ville kampen være slut nu.

”Vent her,” siger Tempus, og med et glimt er han væk. Jeg ser igen hen på kamppladsen, hvor han afløser STÅL, der snart ikke har mere dragt tilbage.

Han kunne sgu da godt have taget mig med! Jeg begynder at løbe derhen for igen at kunne være til nytte.

”Træk jer tilbage, og vent på backup!” lyder det igen i øresneglen. Ulla lyder vred. Jeg standser op et øjeblik. Hvad, hvis hun har ret, og det faktisk er smartest at vente?

Jeg kunne måske have stoppet ham, men nu er han for vred til, at jeg kan trænge ind til ham. STÅL blandede sig, fordi hun ville have hele æren, og nu ender det bare galt.

Jeg bliver næsten væltet omkuld af en kraftig trykbølge. Jeg kigger på kamppladsen igen. Tempus ligger ned. Det samme gør STÅL, der næsten ikke har nogen rustning tilbage.

Nihilion svæver op i luften, og noget, der ligner et kraftfelt, danner sig omkring ham. Det ser ud, som om det suger energi til sig og bliver mere og mere fortættet.

Hans evnekompleksitet er helt klart mere end 2. Den energi, han er i gang med at samle nu, ser ud til at kunne jævne et stort område med jorden.

”Evakuér folk!” råber jeg og håber, at Ulla eller andre hører det. ”Tempus, få de civile væk. Det ser farligt ud, det der!”

”De civile er blevet evakueret. Det er det første, der sker, når vi rykker ud,” siger en stemme, jeg kender fra YouTube.

Jeg ser op mod himlen, hvor en stor, muskuløs krop nærmer sig med et kæmpe hop.

Det er ham! Det er superhelten Skjold!

SKJOLD

Den store krop lander med et brag mellem de mange murbrokker foran os. Så retter han sig op og ser sig omkring. Skjold. Superhelten, som er leder af De unge helte. Ham, der reddede Danmark fra PYRE og rumvæsnerne.

”Er I okay?” Skjolds stemme trænger igennem den knitrende larm, som Nihilions kraftfelt sender ind i vores øresnegle.

Vi nikker.

”Godt,” siger han. ”Jeg har brug for assistance fra Tempus. Når vi har gjort vores, rykker du ind. Og du er Psych, ikke?”

”Jo,” siger jeg. Han ved, hvad jeg hedder! Wow! ”Hvad skal jeg gøre?”

”Du er en superhelt nu,” siger han og blinker til mig. ”Du kender selv dine evner. Brug dem bedst muligt!”

Tempus går hen til Skjold. De forsvinder begge to i et lysglimt og dukker så op igen inde i kraftfeltet ved siden af Nihilion.

Tempus teleporterer sig ud igen, og Skjold hamrer en næve ind i fjæset på skurken.

Kraftfeltet omkring Nihilion og Skjold lyser kraftigt op, og det udsender endnu en trykbølge, der sender en masse grus og småsten gennem luften og blæser mig omkuld.

Både Skjold og Nihilion lander på benene.

”Psych, så er det dig!” lyder Skjolds stemme.

Jeg kommer på benene og ser mig omkring. ”Hvad skal jeg gøre?”

”Brug dine evner! Han slipper væk!” råber han irriteret.

”Jeg tager ham,” hører jeg STÅL råbe.

”Nej, hold jer til planen!” råber Skjold. Men et øjeblik efter sukker han opgivende.

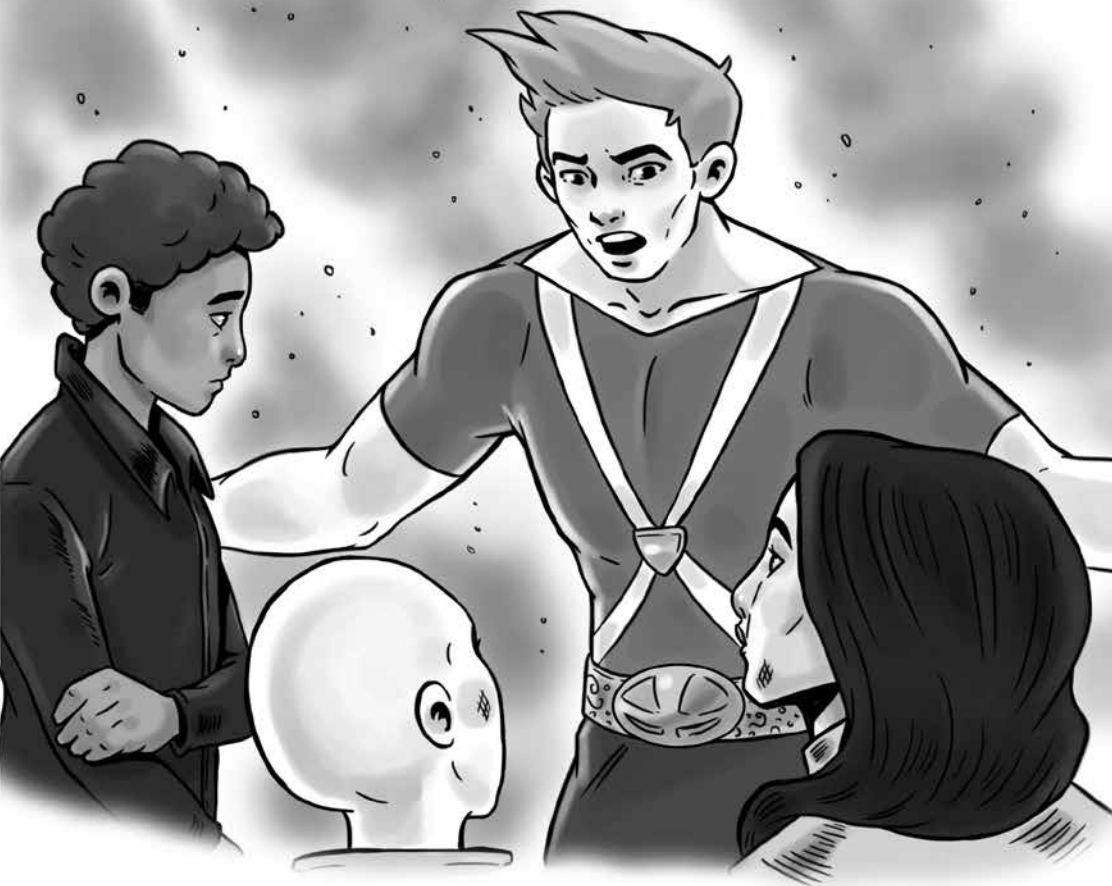
Nihilion er væk.

Han forsvandt, inden jeg nåede at finde ud af, hvad jeg skulle gøre.

Skjold står midt på vejen. Vi andre går hen til ham.

”Tak for hjælpen,” siger STÅL og ser på den store helt.

”Det er stadig lidt nyt for os med ...” Hun nikker mod mig.

”Nej,” afbryder Skjold hende træt. ”Jeg vil ikke høre på sådan noget. I er et team. I er en superheltegruppe. Ikke en flok børnehavebørn!”

”Jeg ...” protesterer STÅL.

”Hør her,” siger Skjold. ”Kender I overhovedet hinandens kræfter? Det virker ikke sådan. Og hvad var jeres strategi?”

Vi er alle tavse.

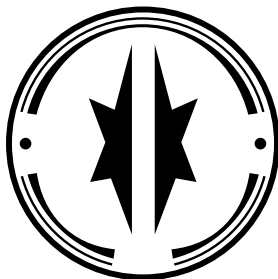
”I er nødt til at tale sammen.” Han ser alvorligt på os. ”Forestil jer, at GHOST, Medusa og Nordlys ikke havde gidet tale sammen. At de ikke engang havde kendt hinandens kræfter. Det ville være endt i en katastrofe.”

”Undskyld,” mumler jeg.

Han ser på mig, og hans blik bliver pludselig lidt blødere. Jeg ved i det mindste, at det ikke er mig, der piller ved hans følelser. ”Tænk over det. Det var nær gået galt i dag. I kan ikke regne med, at jeg lige kommer forbi og redder jer en anden gang.”

Så springer han op i luften og efterlader os skamfulde på jorden.

Vi er nok verdens dårligste helte ...

AT SLIKKE SINE SÅR

Vi sidder i stuen i lejligheden. Tempus og Maria sidder i sofaen, og jeg sidder på stolen. Jeg føler mig igen som en gæst, der har crashet en fest. Eller ... 'fest' er nok et forkert ord, for det her minder mere om en begravelse.

Vores sår fra kampen er blevet forbundet. Og nu sidder vi bare og stirrer ud i luften, eller ned på vores hænder, for at undgå at se hinanden i øjnene. For så var vi også tvunget til at se i øjnene, at vi fik bølgebank af Nihilion, og Skjold måtte komme og redde os.

Det er pinligt. Endelig møder vi en af de originale helte, og så står vi bare der som tabere, der ikke kan finde ud af at stoppe en enkelt superskurk?

”Så er det i nyhederne,” siger Maria.

”Det har det været længe.” Tempus åbner øjnene. Han er den af os, der virker mindst påvirket af situationen. ”De er der jo altid med deres kameraer.”

Maria tænder for tv'et. ”Nej, det er ikke billeder fra kampen. De har eksperter inde for at tale om, hvor dårlige vi er.”

”Men det er vi jo også,” siger jeg og ser på skærmen. Med cirkler og streger illustrerer de vores totale mangel på plan eller strategi. ”Vi modarbejdede 100 procent hinanden.”

”Åh, nu skal den nye til at være ekspert i, hvordan man er superhelt og leder missioner.” Maria sender mig et dræberblik. ”Jamen forklar endelig os dumme helte, hvordan vi skal gøre tingene, følelsesdreng.”

Jeg ser på Tempus for at få moralsk støtte af ham, men han har allerede lukket øjnene igen.

Så vender jeg mig mod Maria. ”Så du, hvad Skjold gjorde?”

”Ja, han kom og hjalp os, fordi truslen var ’større end først antaget’,” vrænger Maria. ”Men vi kunne godt have klaret ham selv, hvis ...”

”Ja, det kunne vi, for jeg var i gang med at pacificere ham!” Jeg rejser mig og slår ud med armene. ”Jeg var ved at tale ham ned, så vi kunne fange ham, og så skulle du absolut blande dig.”

”Det var en meget risikabel plan. Han kunne have dræbt os alle, hvis den ikke havde fungeret!” råber hun og

rejser sig. Hun er højere end mig. Det gør det sværere for mig at sætte mig i respekt over for hende.

”Men min plan virkede,” siger jeg stille. ”Indtil I begyndte at angribe ham.”

Maria fnysrer. ”Okay, jeg er helt med på, hvad du siger: Fuck de nye helte, for lille Psych klarer bare det hele selv. Det er ham, der er den rigtige helt.”

”Nej, det er jo præcis det modsatte, jeg siger!” Jeg sukker opgivende. ”Hvis vi ikke samarbejder, er vi for lette at tæske.”

”Eller også er det bare dig, der er problemet.” Maria himler med øjnene. ”Vi er aldrig blevet slået så grundigt før.”

”Er I ikke?” siger jeg vredt og lukker op ind til hendes følelser. Jeg skruer op for skammen, der gemmer sig i hende. ”Hvad var det så, der skete med jeres ven, Skifting?”

Maria bliver bleg. Et kort øjeblik stirrer hun bare på mig, mens hele hendes krop dirrer. Så forlader hun stuen uden et ord.

”Maria ...” siger jeg og ser efter hende, mens hun smækker døren til sit værelse. Så vender jeg mig mod Tempus. ”Undskyld. Det var ikke, fordi jeg ville ...”

Han forsvinder i et glimt. Jeg står helt alene tilbage. Jeg er den største idiot, der kan gå på to ben.

ET KNUST TEAM

Skjold sagde, at vi manglede en strategi. Da vi stod på kamppladsen. Og at vi ikke kender hinandens kræfter.

De andre ved selvfølgelig, at jeg kan påvirke følelser, og jeg ved, at Tempus kan flytte sig fra sted til sted på et nanosekund.

Og jeg ved, at Maria har en robotdragt, der er spækket med våben.

Men vi bruger ikke den viden til noget. Mens jeg brugte mine kræfter, skød Maria Nihilion i ryggen. Vi arbejdede på intet tidspunkt sammen, sådan som Skjold og de andre unge helte altid gjorde.

Jeg kan stadig huske YouTube-filmene med ham og Nordlys, der næsten så ud, som om de kunne læse hinandens tanker. De fik det til at se så let ud.

Jeg har læst om alle heltene og set deres kampe på YouTube så mange gange, at jeg næsten kan dem udenad.

Alligevel er jeg en dum nybegynder, når jeg selv kommer i kamp.

Og nu har jeg ødelagt teamet. Jeg skulle aldrig have prøvet at påvirke Marias følelser.

Måske har de ret. Måske er der ikke plads til mig på det her team. Måske var det bedre at vælge fodlænken, når jeg ikke engang kan finde ud af at styre mine kræfter.

Måske passer mine evner i virkeligheden bedre til en superskurk. Tanken giver mig gåsehud. Det er ikke første gang, jeg tænker den. At jeg på en eller anden måde har fået de forkerte evner. Hvorfor kunne jeg ikke bare være stærk eller hurtig eller i stand til at flyve? Og hvordan kunne jeg dog finde på at bruge dem på Maria?

Jeg rejser mig og går ud i det lille køkken, der ligger i forlængelse af stuen. Der er cola og snacks i alle afskygninger. Maden får vi fra et eller andet firma, som staten har lavet en aftale med, så vi ikke selv skal tænke på den slags.

I et skab finder jeg en elkedel og sætter noget vand over. Så kigger jeg i alle de andre skabe efter te. Mor lavede altid te til mig, når jeg var trist. Man tænker bedre, mens man drikker noget varmt, sagde hun. Jeg savner hendes dejlige, krydrede te.

Jeg finder et tebrev med syntetisk frugtduft og smider

det i en kop. Så hælder jeg vand over det og lader det trække.

Min mobil ligger inde på værelset. Jeg har både lyst til at ringe hjem og så slet ikke. Jeg kan ikke fortælle dem det her. Det er for pinligt.

Åh gud, måske har de set det allerede. Det var jo i tv. Måske er min mobil fyldt med beskeder fra dem.

Jeg bliver helt modløs ved tanken. Ehsan, Den store skuffelse! Det burde være mit superheltenavn.

En alarm hiver mig ud af min selvmedlidenhed. Jeg finder min øresnegl i lommen og stikker den i øret.

”Ulla her,” lyder det knitrende i den. ”Gør dig klar! Nihilion er fundet, og de andre helte er ikke til rådighed. Der er kun jeres team.”

”Men vi kan ikke ...” mumler jeg. ”Vi er lidt ... splittede.”

”Hørte du ikke, hvad jeg sagde, Ehsan?” siger hun alvorligt. ”De andre helte er ikke til rådighed. I må i omdrejninger.”

Hun afbryder forbindelsen, og jeg ser på Maria og Tempus’ dør.

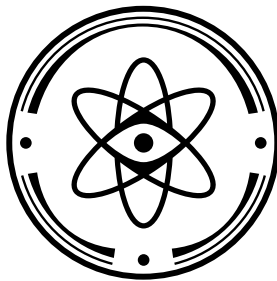
”Godt,” siger jeg til mig selv. ”Enten tager du selv afsted, eller også løser du det her. Lige nu.”

Jeg tager et par skridt hen mod Marias dør, men skifter så mening.

Måske er det smartest at tale med Tempus først. Så kan han tale med Maria.

Jeg banker på hans dør.

Det er nu, du skal vise, at du dur til det her, siger jeg inden i mig selv. Jeg må samle gruppen, så vi kan stoppe Nihilion.

FREMTIDEN ER LANGT VÆK

”Kom ind,” hører jeg Tempus sige. Jeg åbner døren.

Rummet er helt bart. Der er en madras og en lampe. Han har ikke et bord eller en hylde med bøger. Intet. Kun en madras og en lampe.

Tempus svæver et stykke over madrassen i skrædderstilling.

”Du går ikke så meget op i materielle ting.”

”I min fremtid bliver alt brændt ned. Hvad er så pointen med at eje noget?”

”Okay, det vidste jeg ikke,” siger jeg og synker en klump. ”Det er jeg ked af.”

Han er tavs.

”Jeg er ked af alt det, jeg sagde, da vi skændtes,” mumler jeg og går helt ind på værelset. ”Det var ikke sådan ment ...”

”Du brugte dine kræfter på mig, da vi kæmpede,”

siger han, da jeg alligevel ikke kan få flere ord frem.

”Hvorfor?”

”Jeg gjorde dig glad. Glæde kan ofte fjerne smerte, når man er kommet til skade.” Jeg ser undskyldende på ham.

”Det var kun for at hjælpe.”

”Det er okay, det ved jeg godt. Det var bare ... anderledes.” Han daler ned på sengen og rejser sig fra den. ”Jeg er ikke så vant til følelser.”

”Har I ikke følelser i din fremtid?”

”Nogle har. Men i min fremtid bliver folk som dig og mig fanget og trænet. Vi lærer ikke at føle.”

”Hvorfor?” spørger jeg.

”De bruger os som våben,” siger han og viser mig et brændemærke på sin arm. Det er en knyttet næve med et lyn. ”Vi er levende våben, der bliver brugt til at styre folk, der frygter os.”

”Det var godt, at du slap væk,” siger jeg.

”Dengang De unge helte stod frem, begyndte folk at frygte os, der havde kræfter,” siger han. ”Det begyndte på samme måde i min fremtid. Folk frygtede os. Regeringen fangede os og trænede os, og til sidst blev vi brugt til at slavebinde verden.”

”Godt, at vi i det mindste ikke er fanget.”

Han smiler kort. ”Ja, men vi er blevet meget kraftigt

opfordret til at blive superhelte, ikke? Alternativet er at blive registreret og få fodlænke på.”

Jeg synker en klump.

”Nihilion er tilbage,” siger jeg så. ”Ulla vil have os afsted. Og hvis vi kan gøre det her sammen, kan vi måske vise folk, at vi er helte, og at de ikke skal frygte os. Du siger altid, at din fremtid kun er én af mange mulige. Hvad med, at vi gør vores for at ændre den?”

Tempus tøver, men nikker så.

”Pas på, at han ikke også piller ved dine følelser,

Tempus,” siger Maria, der nu pludselig står i døråbningen.

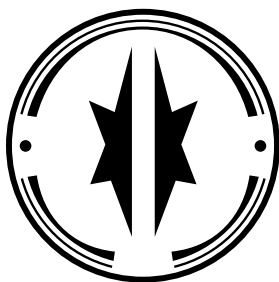
Jeg vender mig mod hende. ”Maria, jeg er virkelig ked af det.”

”Det kan du godt spare dig,” siger hun vredt. ”Jeg skal ikke arbejde sammen med en, der tror, han har ret til at blande sig i mine følelser. Og derfor har jeg opfundet den her.” Hun peger på sit øre. Der sidder en lille chip i hendes ørering. ”Den laver et skjold mod dine angreb.”

”Jeg er virkelig ked af det, Maria,” gentager jeg. ”Men Nihilion er derude.”

”Du må klare det selv, følefy,” siger hun og hanker op i sin taske. ”Mine kræfter kommer fra en dum rustning. Hvis jeg siger stop, behøver jeg ikke gå med en dum fodlænke. Så det gør jeg nu. Jeg er færdig med det her projekt. Færdig med at være en superfiasko.”

Og så går hun.

BLINK

Tempus teleporterer os begge hen til den nye kampplads.

Ulla har talt i vores øresnegl i flere minutter. Hun har fortalt os alt, hvad de ved om Nihilion, så vi er så klar, som vi kan være.

Det er præcis den samme situation som sidst. Nihilion står og smadrer løs på nogle huse, der er evakueret, som om han slet ikke har noget mål.

Han breder armene ud, og de store bygninger bliver til støv for øjnene af os. Han har ikke set os endnu. Han virker helt opslugt af sit projekt.

Han er også stadig fuldstændig opfyldt af vrede, ligesom sidst. Vreden er så dominerende, at jeg stort set ikke kan fornemme nogen andre følelser i ham. Spørgsmålet er, om alle andre følelser er druknet i den.

”Hvad er planen så, Psych?” spørger Tempus.

”Hvad mener du?” spørger jeg.

”Planen. Strategien,” siger han. ”Det virker, som om du ser noget, vi andre ikke ser. Så hvad gør vi?”

Wow, Ehsan, det her sker virkelig. En superhelt har lige spurgt dig om, hvad I nu skal gøre.

Men jeg er helt blank. Jeg ved sgu da ikke, hvad man gør. Superhelteting?

Jeg bryder min hjerne. *Kend hinandens kræfter*. Det var det, Skjold sagde.

Tempus kan flytte os frem og tilbage.

Jeg kan styre Nihilions følelser, hvis jeg kan komme tæt nok på ham.

”Hvor langt kan du teleportere, hvis du har flere med?” spørger jeg.

”Hvor langt skal du?” spørger han monotont.

”Væk fra byen.”

Han ryster på hovedet. ”Ikke så langt.”

”Ulla,” siger jeg i øresneglen. ”Hvor langt er vi fra et sted i byen, hvor kampen gør mindre skade?”

Efter et par sekunder giver Ulla os en adresse.

Tempus nikker til mig. Så forsvinder han og dukker op igen ved siden af Nihilion. Han griber fat om ham, og i næste nu er de begge lige ved siden af mig.

”Klar?” hører jeg ham sige.

Og før jeg når at blinke med øjnene, står vi på en tom

plads omgivet af huse, der skal rives ned, med en forvirret Nihilion foran os.

EN PLAN I KAMPENS HEDE

”Okay,” siger jeg og prøver at få overblik over situationen.

”Næste punkt.”

Tempus nikker, og imens er det begyndt at gå op for Nihilion, hvad der er foregået. Han rækker en hånd frem mod et af de store, grå huse, der bliver pulveriseret for øjnene af os.

Men det er helt okay. De her huse skal alligevel rives ned. Han gør i virkeligheden bare nedrivningsfirmaet en tjeneste.

En stor bjælke lander et stykke fra os. Det samme gør en regn af murbrokker. Nu kunne vi godt have brugt STÅL til at give os dækning.

Men vi er kun os to.

”Kan du på en eller anden måde sikre, at jeg ikke får noget i hovedet, indtil jeg er kommet så tæt på ham, at jeg kan uskadeliggøre ham?” Jeg ser på Tempus.

Han ser sig omkring. ”Ja, jeg tror godt, jeg kan gøre noget.”

Så er han væk. Han dukker lynhurtigt op i luften ved siden af de sten og bjælker, der har kurs mod mig, og skubber til dem, så de lander et stykke væk.

Så er det min tur.

Jeg sætter i løb hen mod Nihilion. Jeg skal bare så tæt på ham, at jeg kan nå hans følelser.

”Nihilion!” råber jeg.

Han standser op og ser på mig. Hans blik bliver mørkt.
”Dig!”

”Ja, mig.” Jeg sænker farten og går de sidste skridt hen til ham. ”Jeg vil bare snakke med dig. Det blev vi ikke færdige med sidst.”

”Jeg er færdig med at snakke!” Han rækker en arm ud mod mig, og de træplader, jeg løber hen over, bliver bløde og går i opløsning. Jeg når lige at hoppe til siden, før de forsvinder og kun efterlader et dybt hul.

Tempus dukker op lige foran mig. ”Du skal endnu tættere på, ikke?”

”Jo, hans hjelm blokerer for mig.”

”Så må vi have hjelmen af ham.” Tempus ser på Nihilion. ”Jeg får dig tættere på. Er du klar?”

”Okay,” siger jeg.

Han tager min hånd, og pludselig er jeg meget tættere på Nihilion. Tempus forsvinder straks igen, dukker op bag ham og river hjelmen af ham.

Nihilion griber ud efter Tempus og får fat i ham. Igen ser jeg hans krop blive grå og rynket. Han sygner hen for øjnene af mig.

”Stop!” råber jeg.

Nihilion stopper ikke.

”Lyt til mig,” siger jeg og skruer helt op for alle følelser i ham.

Han skriger og smider Tempus fra sig. Hans lille, spinkle krop flyver ind i murbrokkerne.

Nu er det bare mig og Nihilion.

DEN SIDSTE FØLELSE

”Er Tempus okay?” hvisker jeg i øresneglen og går tre skridt frem mod Nihilion.

”Vi prøver at få kontakt til ham nu,” siger Ulla. Godt. Det kast så ikke godt ud. Men jeg må holde fokus. Tempus fik mig så tæt på, at jeg kan bruge mine evner.

”Nihilion. Hvor har du det navn fra?” spørger jeg. Jeg skruer lidt ned for hans vrede og leder efter noget positivt, jeg kan skrue op for. Jeg har aldrig før set nogen med så svære følelser. Det er, som om nogen har forsøgt at fjerne alle andre end følelser end vrede i ham.

Hans blik finder mit, og han rækker hænderne frem mod mig.

Vores sidste møde har lært mig, at han kun kan skade livløse genstande på den måde. Mennesker kan han kun skade ved at røre ved dem. Så så længe jeg holder mig på afstand af ham, skal det nok gå.

”Har du også et rigtigt navn?” spørger jeg. ”Jeg hedder Ehsan.”

Endelig! Jeg fornemmer et lille udslag af noget andet end vrede! Jeg griber fat i følelsen. Det er tvivl. Det er svært at bruge tvivl til noget aktivt, men det er bedre end ingenting.

”Du taler ikke meget,” fortsætter jeg. ”Og jeg kan se på dig, at du er forvirret. Er der nogen, der har gjort dig ondt?”

Med ét stiger vreden igen. Jeg prøver at dæmpe den, men den er for kraftig. Hvad foregår der?

Hans øjne begynder at gløde, præcis som de gjorde, da vi mødte ham første gang.

”Jeg vil gerne hjælpe dig,” bliver jeg ved og ville ønske, at jeg bare havde superstyrke i stedet for den her underlige evne. Den virker fint på bøllerne og idioterne i skolen. Almindelige menneskers følelser er rodede, men jeg kan nemt få adgang til dem. Det er noget andet med Nihilions. Hvad er der mon sket med dem?

”Vi får et ret stort energiudsving fra jer,” siger Ulla. Jeg er godt klar over det. Når først Nihilions øjne gløder, går der ikke lang tid, før han har dannet sit kraftfelt. Hans fødder er allerede hævet over jorden, og jeg ser kraftfeltet danne sig. Jeg aner ikke, hvor kraftig eksplosionen bliver, men jeg er i hvert fald nødt til at gøre noget.

”Tempus?” spørger jeg. Jeg ser mig over skulderen. Tempus er begyndt at hele, men er endnu ikke stærk nok til at rejse sig.

Så er det nu eller aldrig.

”Nihilion,” siger jeg, så bestemt jeg kan. Jeg skruer helt op for tvivlen, så den ikke bliver væk i raseriet. ”Nihilion, ja, det er dig, jeg taler til! Hvis du gør det her, vil du fortry...”

Det føles, som om jeg får et spark i hjernen, da han kvæler sin tvivl og dræber den sidste rest af nogen som helst andre følelser med vrede og had.

Jeg kan mærke noget varmt løbe fra min næse. Jeg tørrer mig hurtigt. Der er et rødt spor af blod på min dragt.

Sidste chance. Hvis det lykkes ham at samle sit kraftfelt, er vi færdige.

Jeg løber direkte mod ham, klar til at gøre et meningsløst forsøg på at slå ham ud, ligesom Skjold gjorde.

Jeg ved ikke, hvad jeg ellers skal gøre.

Jeg kommer helt tæt på ham, trækker armen tilbage for at slå. Så forsvinder kraftfeltet, og han slår selv ud mod mig. Han rammer mig af al kraft lige i brystet.

Alt bliver sort.

Det var det, Psych. Du mødte én superskurk, og så var du færdig ...

EN HELT VENDER HJEM

”Kom på benene!” hører jeg en velkendt stemme sige i mit øre. Så hører jeg et brag. Som om der springer en bombe.

”STÅL?” mumler jeg og åbner øjnene. Over mig flyver den velkendte rustning rundt. STÅL har ramt Nihilion direkte i ryggen med en laserstråle. Han var ubeskyttet, fordi han brugte alle sine kræfter på mig.

Han ligger på alle fire og hoster.

Jeg sætter mig op i støvskyen. Hun har ret, jeg må se at komme på benene! Jeg skal slå til nu.

Jeg finder hans følelser. Der er stadig så meget vrede, men også forvirring. Jeg skruer helt op for den. Alt for meget.

Han begynder at mumle en masse, jeg ikke kan tyde, og se sig bange omkring.

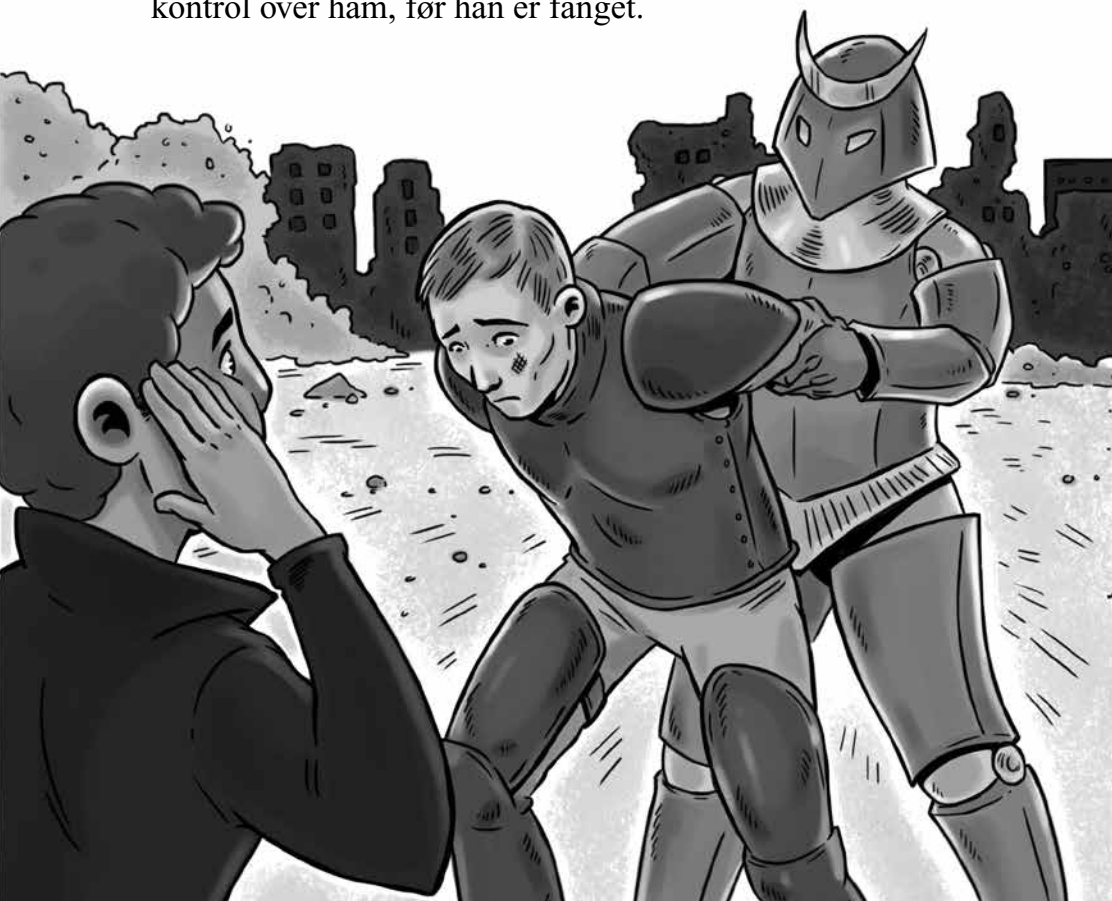
Hans dragt er gået i stykker, og han ser pludselig ikke

så sej ud længere. Uden hjelmen er han bare en knægt. Spinkel og tynd og måske kun lidt ældre end mig.

Hans forvirring baner vej for flere følelser. Jeg fornemmer frygt og skruer helt op for den. Imens lander STÅL bag ham.

”Vi har fængselsvognen klar til ham,” lyder Ullas stemme i min øresnegl.

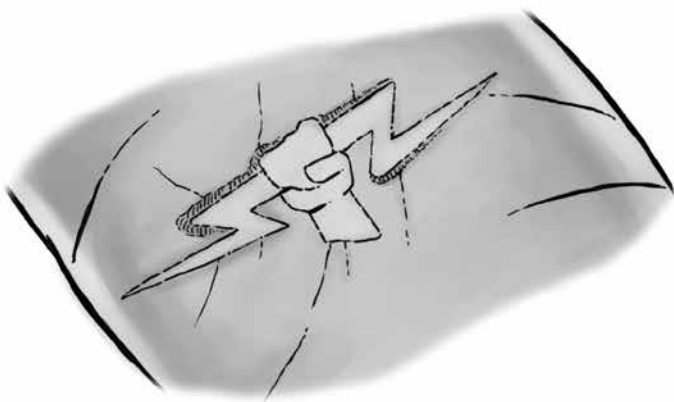
STÅL griber om Nihilions arme. Han gør ikke modstand. Han ryster og ser sig skræmt omkring. Jeg får medlidenhed med ham, men jeg tør ikke slippe min kontrol over ham, før han er fanget.

STÅL giver ham armlænker på. Med et glimt dukker Tempus op ved siden af mig. Han ser stadig træt ud, men han er i live. ”Jeg får ham ud i vognen.”

”Vent,” siger jeg, da jeg får øje på noget på Nihilions arm. ”Det mærke ...”

Nihilion har et brændemærke på armen. Det er en næve, der holder om et lyn.

Tempus dukker op henne ved Nihilion og tager fat i ham. ”Hvor har du det mærke fra?”

”Zelex,” mumler Nihilion. Pludselig forsvinder de begge, og få sekunder efter er Tempus tilbage.

”Han er i vognen på vej til fængslet.” Han ser på os.

”Det er det samme mærke, som jeg har.”

Jeg nikker. ”Vi skal nok finde ud af, hvad det betyder.

Men det allerførste, vi skal, er at vise hele verden, hvordan et nyt superhelte-team ser ud.”

Byggepladsen er allerede næsten helt omringet af journalister og fans, der står klar til at tale med os.

”Hvorfor kom du tilbage?” spørger jeg STÅL.

Hun åbner sit visir. ”Jeg fortrød. Jeg var ikke fair over for dig. Vi må være bedre. Sammen.”

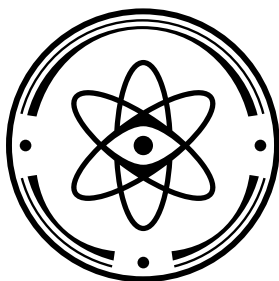
”Som en gruppe.” Det føles rart at sige det.

Hun smiler, hvilket alligevel kommer bag på mig.

”Velkommen til teamet, Psych. Du er ikke helt ubrugelig.”

Jeg smiler.

Jeg er Psych. En af De nye helte!

ZELEX

Den aften sidder vi i stuen igen.

Jeg sidder i sofaen sammen med de andre. Foran os har vi et stort, hvidt stykke papir. Jeg har tegnet en næve, der holder om et lyn. Tempus har skrevet 'Zelex' nedenunder.

"Hvordan skal vi gå til det her?" spørger jeg.

"Vi må finde ud, hvad Zelex er." Maria ser på Tempus og mig. "Og hvordan det hænger sammen med Tempus' fremtid."

"Ja, men hvordan skal vi finde ud af det?" spørger jeg igen. "Skal vi gå til Ulla?"

Tempus bider sig i læben. "Jeg tror, det er bedst, hvis vi går stille med det her lidt endnu."

"Men hvis vi kan undgå, at din fremtid ..." begynder jeg, men Maria ser på Tempus og nikker.

"Måske skal vi ikke regne med at kunne ændre fremtiden, hvis den allerede er begyndt."

Jeg synker en klump. Hvis den allerede er begyndt ...
Jeg tænker på Tempus' beskrivelse af sin fremtid. Og på,
at vi allerede nu er tvunget til at vælge mellem at være
superhelte eller få fodlænker på. "Siger du, at vi skal
holde det her for os selv, fordi vi ikke kan være sikre på,
at vi kan stole på dem, vi arbejder for?"

Maria nikker. ”Jeg prøver at lave et program, der kan hacke vores system, og grave lidt i, hvem det i virkeligheden er, der styrer os. Det synes jeg aldrig, vi har fået nogen oplysninger om. Vi har kun fået at vide, at det er ’regeringen’. Men hvad skal det sige? Hvem arbejder Ulla egentlig for?”

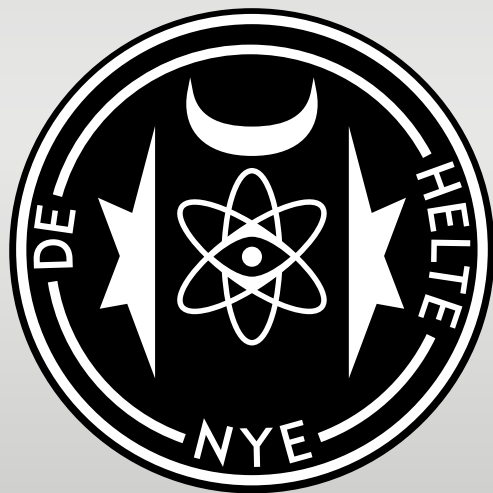
Jeg rækker hånden frem mod dem. ”Vi holder altså kæft om det her, indtil vi ved mere.”

Tempus lægger sin hånd på min. ”Missionen er hemmelig, indtil vi ved, hvad der foregår.”

Maria ser bekymret på os. Så lægger hun sin hånd oven på vores. ”For en fri fremtid.”

LÆS NÆSTE BOG
OM DE NYE HELTE

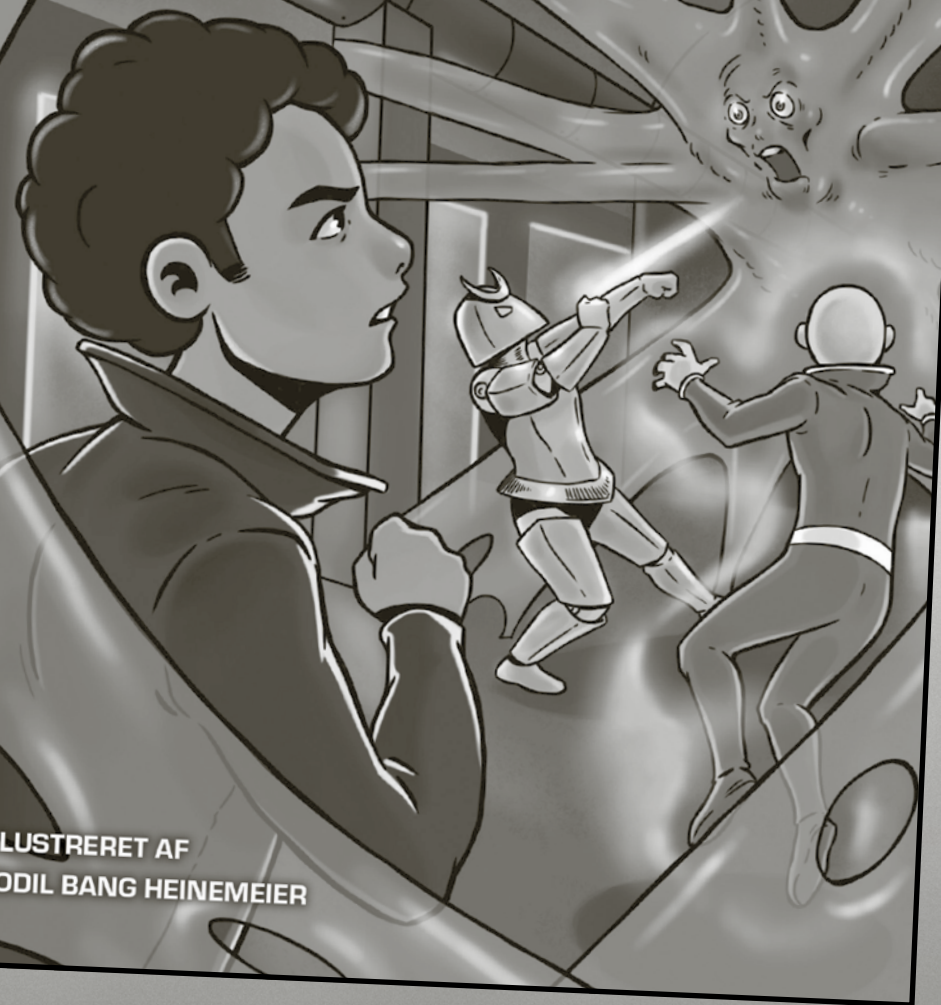

IL
BO

SALINA SCHJØDT LARSEN

DE NYE HELTE

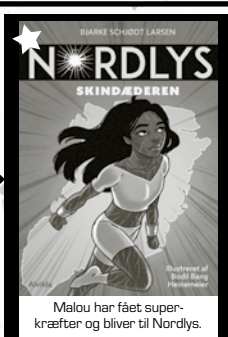
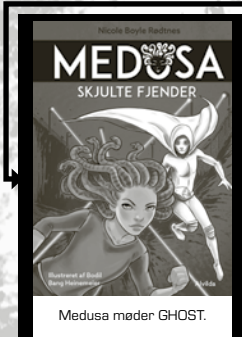
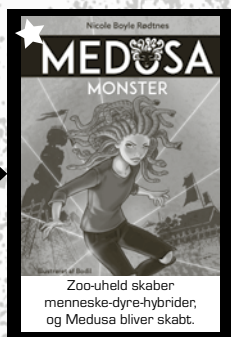
2. FREMTIDSLEJREN

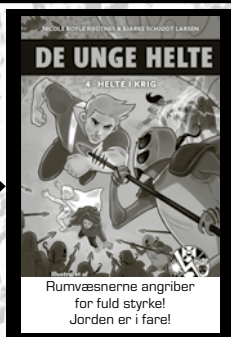
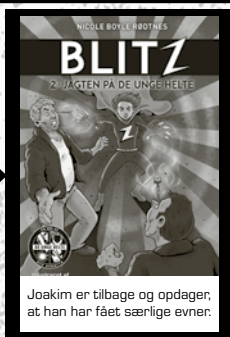
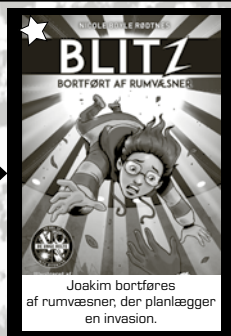
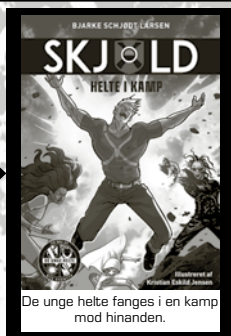
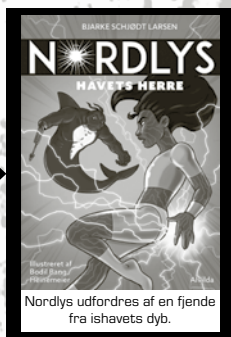
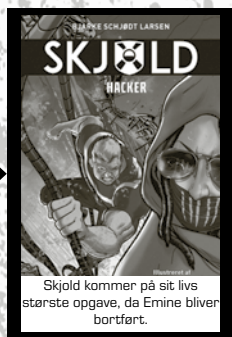
LUSTERET AF
DILL BANG HEINEMEIER

LÆS ALLE BØGERNE OM

DE UNGE OG DE NYE HELTE!

Følg pilene, og læs bøgerne i den rigtige rækkefølge.

Du kan også følge en enkelt helt:

Der er en stjerne ved første bog i de enkelte heltes historier.

